

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 23 Φεβρουαρίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ετος Ζ' Αριθ. 149 - Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ὑπὸ τριμελὸς ἐπιτροπῆς Κληρικῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—"Ἐτησία δραχ. 30.000 "Ἐξαετηρικοῦ: "Ἐξάμ. δολ. 3.—"Ἐτησία δολ. 6
Γραφεῖα : "Οδὸς Τζωρτζ 6 Πλ. Κένυγος—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Θὰ παραμείνῃ ἀνεξίτηλος ἡ εἰκὼν τῆς πραγματοποιηθείσης Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Παραρτημάτων εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἄνθρωποι ἐργατικοί, ἀπλοὶ, φιλήσυχοι ἐγκατέλειψαν τὰς ἐστίαις τῶν, τοὺς ἀγροὺς τῶν τὰ καταστήματά τῶν, διὰ νὰ προσέλθουν εἰς τὸ προσκλητήριον τῆς Ὁρθοδόξιας. Δὲ εἶναι καὶ μικρὰ ἡ θυσία τῶν. Ὅταν μάλιστ' αὐτὰ λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ τὰς δυσκόλους οἰκονομικὰς συνθήκας τῆς ἐποχῆς μας, τότε ἀσφαλῶς θὰ συγκινηθῇ βαθύτατα ἀπὸ τὴν θυσίαν αὐτὴν καὶ θα συμπεράνῃ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὗτοί συγκροτοῦν ἓνα παντοδύναμον στρατὸν, τὸν στρατὸν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδόξιας. Τὸν στρατὸν, ἔστω καὶ ἐάν χάριν αὐτῶν προσφέρῃ χρῆμα, αἷμα, ἀγῶνας καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωὴν τῶν μαχητῶν του.

Αὐτὸν τὸν Στρατὸν, αὐτὸ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδόξιας, ἠγνόησαν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἠθέλησαν νὰ διαγράψουν μὲ τὴν λέξιν «Παλαιοημερολογισμός» τὴν ἰσχυράν αὐτὴν κίνησιν. Ἡ κίνησις αὕτη, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀγνότερα βάθη τῆς λαϊκῆς ψυχῆς δρᾷ καὶ ἐκδηλοῦται κατὰ τρόπον ἐντελῶς αὐθόρμητον. Ἡ ὑπαρξὶς τῆς καὶ ἡ ὑπόστασις τῆς δὲν ὀφείλεται εἰς τὰς ἐμπνεύσεις ἀνωτάτων κληρικῶν ἢ διαφόρων τύπων λαϊκῶν. Εἶναι πηγαία καὶ ἀνεξάρτητος Δύναμις, ἐκπηγάζουσα ἀπὸ τὰς ἀστερεοτέρους πηγὰς τῆς Ὁρθοδόξου συνειδήσεως καὶ ἡ ὁποία πάλιν ὡς τιμαλφὴς θησαυρὸς ἐπαναπαύεται εἰς τὰς καταυγαζομένας ἀπὸ Χριστιανικὴν πίστιν ἀπλοϊκὰς καρδίας ἀπλῶν, τῶν ἐλαχίστων Ἑλλήνων, τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων, ποὺ διασφαλίζουν πάντοτε τὴν τιμὴν τοῦ ἔθνους, ὡς ἀφανεῖς στρατιῶται, ὡς ἄγνωστοι ἥρωες. Ὅσοι ἐργάζονται εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν, εἴτε ὡς κληρικοί, εἴτε ὡς λαϊκοί, τιμοῦν ἑαυτοὺς καὶ ἀναγράφουν τὰ ὀνόματά των εἰς τὰς ὀλοχρῆσους σελίδας τῆς αἰωνιότητος.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Παντοδύναμος Στρατὸς διὰ τῆς παρουσίας του εἰς τὰς Ἀθήνας διετύπωσε τὴν ἀξίωσίν του καὶ ἐτόν σεν ὡς πολεμικὴν ἰαχὴν τὸ δικαίωμά του.

Καὶ αὐτὸ εἶναι: «Θέλουμεν ἀγνὴν καὶ ἀκήρατον Ὁρθοδόξian. Θέλουμεν ἐλευθερίαν θεησνευτικὴν συνειδήσεως». Καὶ αὐτὴν τὴν ἀξίωσιν, ὀφείλουν νὰ προσέξουν οἱ ἀρμόδιοι. Νὰ τὴν προσέξῃ πρῶτον ἡ «Κρατοῦσα Ἐκκλησία» ἡ ὁποία ἐπιμένει νὰ θεωρῇ τὸν Παντοδύναμον αὐτὸν Στρατὸν, ὡς ἀφελεῖς, τοὺς ὁποίους προσπαθεῖ διὰ τῆς βίας νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ «Μαντρί» τῆς.

Τὸν Στρατὸν αὐτὸν ὀφείλουν νὰ τὸν σεβασθοῦν οἱ πολιτικοὶ ἡγέται τῆς πατρίδος καὶ νὰ κατοχυρώσουν τὰ ποδοπατούμενα δικαιώματά του. Διότι ἐπὶ τέλους ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι, ὁ Θεσσαλός, ὁ Μακεδὼν, ὁ Ἡπειρώτης, ὁ Ἐπτανήσιος, ὁ Πελοποννήσιος καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ τίμιοι Ἕλληνες εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τὸ λαϊκὸν βᾶθρον τῆς πολιτικῆς τῶν ἐξουσιῶν καὶ ὅχι αἱ εὐλογίαι τῶν «Σεβασμιωτάτων».

Ὁ Παντοδύναμος αὐτὸς Στρατὸς ἐγγυᾶται τὴν Νίκην τοῦ ἀγῶνος τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως.

Ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἡρωϊκοὺς μαχητὰς τοῦ Παντοδυνάμου αὐτοῦ Στρατοῦ, χαιρετίζομεν μὲ ἐνθουσιασμὸν αὐτοὺς.

Ἀδελφοί.

Ἀνδρίζεσθε καὶ κραταιοῦσθε ἐν Κυρίῳ εἰς οἰανδήποτε γωνίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐάν εὐρίσκησθε, ἀγωνίζεσθε τὸν καλὸν ἀγῶνα. Εἴμεθα Δύναμις ἀκατανίκητος. Εἰς ἡμᾶς ὁπόκειται ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἀγῶνος. Εἰς τὰς χεῖρας μας εὐρίσκεται τὸ εὖστοχον ὄπλον· καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ μεταξύ μας ἀδιάρρηκτος ἐνότης καὶ ἡ ἀκατάβλητος μαχητικότης μας.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 610 μ.Χ. οἱ Πέρσαι ἐκστρατεύσαντες κατέλαβον τὴν Παλαιστίνην καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, αἰχμαλωτίσαντες καὶ μετακομίσαντες εἰς τὴν Περσίαν πλήθη Χριστιανῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀκόμη καὶ τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ (τὸν ὁποῖον ὕστερον ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἡράκλειος νικήσας τοὺς Πέρσας, ἐπανάφερεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ), τότε διέπραξαν οὗτοι τοσαῦτα εἰς βάρος τῶν Χριστιανῶν, ὥστε φρίττει πᾶς τις ἀναγινώσκων τοὺς Ἱστορικοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διαζωγραφοῦντας τὰ γεγονότα διὰ τῶν πλέον ζωηρῶν καὶ μελανῶν χρωμάτων συγχρόνως ὅμως ἐξιστοροῦντας καὶ ἐξυμνοῦντας καὶ τὴν μεγάλην ὑπομονὴν καὶ γενναιοψυχίαν τῶν τότε Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ προσήλωσιν αὐτῶν εἰς τὴν εἰς τὸν Χριστὸν Πίστιν καὶ εἰς ὅσα αὕτη διδάσκει.

Νομίζομεν ὅτι ἐπίκαιρον καὶ τὰ μᾶλα συντελεστικὸν καὶ ἐποικοδομητικὸν διὰ τοὺς σημερινοὺς Χριστιανοὺς θὰ θεωρηθῇ, ἐὰν ἐκ τῆς Ἱστορίας μεταφέρωμεν ἐνταῦθα ἀποσπάσματα τινὰ πρὸς σύγκρισιν τῶν τότε καὶ νῦν, καὶ διὰ τὰ καταδειχθῇ πῶς ἐκνέπτοντο καὶ ἐπολιτεύοντο οἱ μακάριοι ἐκείνοι, καὶ πῶς ἡμεῖς τὴν σήμερον

Πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν ὑπῆρχε Μοναστήριον ἐν ᾧ ἠσχοῦντο περὶ τὰς τετρακοσίας μοναστρίδας. Εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦτο εἰσελθόντες οἱ βάρβαροι Πέρσαι ἤρξαντο σφάζοντες, ἀτιμάζοντες καὶ ποικιλοτρόπως κακοποιούντες τὰς μοναζούσας· νεανίας δέ τις ἐξ αὐτῶν ἀρπάσας μίαν παρθένον ἔσυρεν αὐτὴν ἀναιδῶς πρὸς τὸ ἀτιμάσαι· ἐκείνη δὲ πρὸ τοῦ τοιοῦτου κινδύνου, καὶ Θεοδὸν πάντως φωτισθεῖσαι εἶπε πρὸς τὸν σύροντα αὐτὴν στρατιώτην: «Σὲ παρακαλῶ νεανίσκα νὰ φεισθῇς τῆς παρθενίας μου· ἐγὼ δὲ εἰς ἀνταμοιβὴν θέλω σοὺ παραδώσει δῶρον ἔχον ἀξίαν ἀνυπολόγιστον καὶ ἀνωτέραν παντὸς ἄλλου θησαυροῦ. Θέλω σοὶ δώσει ἔλαιον διὰ τοῦ ὁποίου ἀλειφόμενος θέλεις διαμένει ἀτρωτος ἐν τοῖς πολέμοις· ἐκ τῶν ἐχθρικών βελόνων καὶ ξιφῶν. Τοῦτο θέλει σὲ προσεσπῇ ζῆ κάλλιον πάσης ἄλλης ἀσπίδος, περικεφαλαίας καὶ πανοπλίας».

Ταῦτα ἀκούσας ἀνελπίστως ὁ στρατιώτης, ἐξεπλήγη καὶ περιχαρὴς γενόμενος εἶπε πρὸς τὴν παρθένον: «δός μοι τὸ ἔλαιον τοῦτο καὶ θὰ φεισθῶ τῆς παρθενίας σου»· τοῦτο δὲ ἔλεγε βεβαίως κατὰ πονηρίαν καὶ ὑστεροβούλως, ἵνα λαβὼν τὸ ὑποτιθέμενον τοῦτο θαυματουργὸν ἔλαιον, ἐκπληρώσῃ ἀκούσθως τὰς αἰσχυρὰς ἐπιθυμίας του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ παρθένος προσενεγκοῦσα τὸ ἀγγεῖον τοῦ ἐλαίου, εἶπε πρὸς αὐτόν! «Λάβε τὸ ἔλαιον καὶ ἄλειψον τὸν λαμόν σου ἵνα ἐννοήσῃς τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου. Θὰ σὲ πλήξω διὰ τοῦ ξίφους τούτου καὶ δὲν θὰ βλαβῇς». «Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης. σὺ ἄλειψον τὸν λαμόν σου, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ πλήξω».

Ἡ παρθένος ἔλαβεν ἰλίαν· διότι ἐπεθύμει τοῦτο ἵνα διαφυλάξῃ ἑαυτὴν ἀπόλυντον καὶ τὴν παρθενίαν τῆς ἀδιάφθορον. Προετίμησε δηλαδὴ τὸν σω-

ματικὸν θάνατον τοῦ πνευματικοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ στρατιώτης ἔχαιρε προμηθευόμενος—ὡς ἐνόμιζε— τοιοῦτον πολύτιμον θησαυρὸν καὶ θαυματουργὸν φάρμακον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀρόβως καὶ ἀνανδύνως εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἰσῆρχετο εἰς τοὺς πολέμους.

Τότε ἡ παρθένος λαβοῦσα τὸ ἔλαιον ἤλειψε τὸν λαμόν αὐτῆς προτείνασα τοῦτον πρὸς τὸν στρατιώτην· ἐκεῖνος δὲ πιστεύσας ὡς ἀληθῆ τὰ λεχθέντα ὑπὸ τῆς μακαρίας, ἔσυρε τὸ ξίφος καὶ κατέφερεν ἰσχυρὸν πλήγμα εἰς τὸν λαμόν τῆς παρθένου, τὸν ὁποῖον διὰ τῆς μίας καὶ μόνης πλήξεως διεχώρισεν ἀπὸ τοῦ ἄλλου σώματος αὐτῆς, λαβούσης οὕτω διπλοῦν τὸν στέφανον τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ἀθλήσεως. Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ ἀνόητος στρατιώτης κατὰ γῆς τὴν κεφαλὴν τῆς παρθένου, τότε μόνον ἠννόησεν ὅτι ἐπιτηδείως ἐξηπατήθη ὑπὸ τῆς μακαρίας, προτιμησάσης τὸν θάνατον ἵνα διατηρήσῃ τὴν ἑαυτῆς παρθενίαν. Καὶ ὅχι μόνον τὸν ἑαυτόν τῆς ὠφέλησεν ἡ μακαρία οὕτω πολιτευσασμένη, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ἐγένετο πρόξενος ὠφελείας καὶ παρὰ δειγμα μιμήσεως· διότι καὶ ἄλλαι παρθένοι ἰδοῦσαι τὴν ἀνδρείαν αὐτῆς, ἐπέμειναν διάφορα κολαστήρια μαρτυρήσασαι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ χύσασαι χάριν Τούτου τὸ αἷμά των.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εὗρισκετο εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς Διάκονος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Ἀναστάσεως ὀνόματι Εὐσέβιος ἔχων δύο θυγατέρας, τὴν μίαν 10 καὶ τὴν ἑτέραν ὀκτὼ ἐτῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ταῦτας συλλαβὼν εἰς ἀξιώματιος Πέρσης, προέτρεπε κατ' ἀρχάς, βιάζων ὕστερον, ἵνα ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν καὶ προσκυνήσωσι τὸ πῦρ καὶ τὸν ἥλιον. Καὶ ὅσον ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος προσεπαθεῖ νὰ διαστρέψῃ αὐτάς, κατὰ τοσοῦτον ὁ πατὴρ αὐτῶν Εὐσέβιος, πλησίον εὗρισκόμενος, ἐνουθέτει καὶ παρακαλεῖ ἵνα ἐμμένωσιν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ βάρβαρος ἐκεῖνος διέταξε νὰ ἀναφθῇ μεγάλη πυρὰ εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ρίψωσι τὰς νεάνιδας. Καὶ ἐπειδὴ αὐταὶ ἴσταντο ἄφοβοι, ἔσυρεν ὁ μαρὸς τὸ ξίφος καὶ ἐπλήξεν ἰσχυρῶς τὴν μεγαλειτέραν, τελειοθεῖσαν οὕτω καὶ δεξαμένην ἐκ χειρὸς Κυρίου τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως· ὡς εἶδε δὲ ὅτι καὶ ἡ μικροτέρα δὲν ἐπτοήθη ἐκ τῆς σφαγῆς τῆς ἀδελφῆς, ἀλλ' ἐμμένει σταθερὰ εἰς τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν καὶ τὴν σωτήριον ὁμολογίαν εἰς τὸ πανάγιον ὄνομα Του, κατέφερε καὶ κατ' αὐτῆς τὴν μάχαιρον ἀποδείξας καὶ ταύτην μάγνυρα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τότε ὁ πατὴρ τῶν μακαρίων νεανίδων ἰδὼν αὐτάς δεξαμένας τὸ καλὸν καὶ μακάριον τέλος, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ὑψαρίστησε τὸν Θεὸν τὸν καταξιώσαντα αὐτάς νὰ ὑποστῶσι τὸν μαρτυρικὸν θάνατον· πλησθεὶς δὲ χαρᾶς καὶ λύπης· χαρᾶς μὲν, ὡς ἀφιερῶσας τῷ Θεῷ τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας ὡς θυσίαν δεκτὴν· λύπης δέ, ὡς ἐπιζήσας τῶν τέκνων του χωρισθεὶς αὐτῶν, ἤρξατο ὀνειδίζων τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον καὶ λέγων πρὸς αὐτόν: «ὦ ἄθλιε καὶ δύστηνε, εἰς τί συνίσταται ἡ δύναμίς σου; καὶ ὁποῖα ἡ ἰσχὺς τῆς πανοπλίας σου; Καυχᾶσαι διότι ἐθανάτωσας τὰς νεάνιδας; Ἀλλὰ μᾶλλον σὺ ἡττήθης ὑπ' αὐτῶν καὶ κατησχύνθης, ἐπειδὴ ἡ κα-

κή σου βουλὴ καὶ ἐπιθυμία δὲν ἐξεπληρώθη». Ἀκούσας ταῦτα ὁ βάρβαρος ἐνεπλήσθη θυμοῦ, καὶ τρίζων κατ' αὐτοῦ τοὺς ὀδόντας, διέταξεν ἵνα συντρίψωσι διὰ λίθων τοὺς ὀδόντας καὶ τὰς σιαγόνας αὐτοῦ· ἐν τέλει δὲ ἀνάφαντες μεγάλην πυρὰν, ἔδησαν τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ καὶ ἔρριψαν εἰς τὴν φλόγα, τελειωθέντα οὕτως ἐν αὐτῇ καὶ κοσμηθέντα τῷ μαρτυρικῷ στεφάνῳ.

Τοιοῦτοτρόπως τότε ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ νεάνιδες ἐν ἴσῃ μοίρᾳ, μὴ φειδόμενοι ἑαυτῶν, μετὰ χαρᾶς ἐδέχοντο τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, τοῦτον μᾶλλον θεωροῦντες ζώην, καὶ ζώην αἰώνιον.

Λέγει ὁμοῦς εἰς τῶν μεγίστων Πατέρων τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας—Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔστιν οὗτος—ὅτι: «οὐ γὰρ δὴ μόνον οἱ εἰς δικαιοσύνην ἐλκυσθέντες καὶ ὁῦσαι τοῖς εἰδώλοις κελυσθέντες καὶ μὴ πεισθέντες, παθόντες ἅπερ ἔπαθον, μάρτυρες ἂν εἶεν μόνον, ἀλλὰ κἀκείνοι οἱ ὅ περ ὁποιοῦν τῶ Θεῷ δοκούντων παθεῖν τι καταδεξάμενοι. Καὶ εἴτις μετὰ ἀκριβείας ἐξετάσειεν, οὗτοι μᾶλλον ἂν εἶεν μάρτυρες. Καὶ Ἰωάννης δὲ αὐτὸς (ὁ Προδρόμος) οὐ θῦσαι κελευσθεῖς, οὐδὲ εἰς βωμὸν ἀχθεῖς, οὐδὲ πρὸς εἰδωλὸν ἐλκυσθεῖς, καὶ μὴ καταδεξάμενος ἐσφάγη, ἀλλ' ὑπὲρ ῥήματος ἑνὸς ἀπετμήθη. Καὶ ὁμοῦς μάρτυς ἐστὶ καὶ μαρτύρων πρῶτος. Οὐδὲ γὰρ διώρθωσε τὸ κακὸς γεγενημένον· ἀλλ' εἶπε μόνον· παῦσαι δὲ οὐκ ἴσχυεν. Οὗτοι πανταχοῦ ὅταν ἡ γνώμη ἢ ἀπηρτισμένη ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, ὁλόκληρον λαμβάνει τὸν στέφανον».

(Τομ. Ζ'. ἔκδοσις Ἑτώνης σελ. 29—30).

A. M.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Πρὸς

Τὴν Ἑθνικὴν τῶν Ἑλλήνων ἀντιπροσωπίαν
διὰ τοῦ Πληρεξουσίου Μεγαρίδος

κ. Τσουτσούρα Ἀθῆνας

Οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ παλαιὸν Ἑορτολόγιον κατόικοι Ἑρυσθῶν (Κριεκουκίου) καὶ Βυλλίων βαρέως φέροντες, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ὁμοδόξοις ἀδελφοῖς, προσβαλλόμενον τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ τραυματισμένην καὶ λελωβημένην τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν καὶ θεωροῦντες τὸ μέγιστον τῶν ἐγκλημάτων τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῶν λαῶν τοὺς μεσαιωνικοὺς διωγμοὺς ἀπαγορευτικῆς ἀσκήσεως θρησκευτικῶν καθηκόντων, οὓς ἀπὸ διετίας ὑφιστάμεθα, ὅπου βάλλομεν εὐλαβέστατα αἶτημα διαμαρτυρίας καὶ δικαιοσύνης πρὸς τοὺς Πατέρας τοῦ Ἑθνους καὶ τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως διὰ λήψεως νομοθετικῶν μέτρων ἀποδοθῇ τὸ δίκαιον καὶ παύσουν περὶ αὐτῶν ἐγκληματικοὶ διωγμοὶ ἐναντίον μας, τείνοντος ἤδη τοῦ ζητήματος νὰ λάβῃ τὴν μορφήν ἱεροῦ φανατισμοῦ.

Ἡ Ἑλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης διήλθε διὰ μυρίων δοκιμασιῶν καὶ βασανιστηρίων καὶ ἐχύθησαν ποταμοὶ αἱμάτων εἰς τὸν βωμὸν ταύτης, μέχρις οὗ μὲν τὸ αἷμα τοῦτο ἐγκαταρῃ αὕτη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος

εἰς τὰ πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συντάγματος τῶν πεπολιτισμένων λαῶν ἀνέτειλε καὶ ἔλαμψε πλέον ὡς ἄστρον τῶν Εὐμενίδων δ.ἀ τῆς ἐπικρατήσεως δηλ. τῆς περιβόητου ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἐπνευσαν ζεῖδωροι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐρηπι διόθησαν αἱ θρησκευτικαὶ καὶ πολιτικαὶ συνάμα ἐλευθερίαι ἀνά τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν.

Οἱ ἀναφερόμενοι ἐμφορούμεθα ἀπὸ τὴν γνώμην καὶ ἀδιάσειστον πίστιν: ὅσον καὶ ἂν ὁ αἰὼν μας εἶναι αἰὼν τῶν καταπληκτικωτέρων ὅσον ποτὲ ἔφαν· τάσθη ἄνθρωπος ἐφευρέσεων καὶ ἀνακαλύψεων καὶ βιομηχανικῆς καὶ τεχνικῆς ἐξελιξέως καὶ προόδου τῆς ἀνθρωπότητος, παρ' ὅλον τοῦτο οὐδέποτε καὶ οὐδαμῶς θέλει ἰσχύσει τὸ ὑλικὸν τοῦτο φῶς νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ ἀληθινὸν φῶς τὸ ἐξ Ἱεροσολύμων ἐπιχρυσθὲν καὶ διὰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ἔθνη μεταλαμπαδευθέν, ὥστε ὅσα καὶ οἷας παραδόσεις ἐγγράφους καὶ ἀγράφους παρελάβομεν παρὰ τούτων, ἐν αἷς καὶ τὸ εορτολόγιον, παραμένουν ἔσαι ἀναλλοίωτοι καὶ ἀμετάβλητοι ἄσχετοι τελείως πρὸς πᾶσαν ἀστρονομικὴν ἀνακάλυψιν καὶ μεταρρυθμίσιν τοῦ χρόνου.

Τούτων ἕνεκα οὐδεὶς ἁπλῶς σκεπτόμενος ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἐμμονὴν ἡμῶν εἰς τὰ πατροπαράδοτα θέσμιμα ὡς ἀναχρονισμόν καὶ ἔτι χειρότερον ὡς θρησκευτικὴν αἵρεσιν καὶ «καρκίνωμα» ὡς μᾶς ἀποκαλεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οὐδὲ παρέχεται τὸ δικαίωμα εἰς οὐδένα ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης οἰκοῦντα καὶ νὰ διανοηθῇ κἄν τυχόν, ὅτι εἴμεθα ἥττονος πανὸς ἄλλου Ἑλλήνος πατριώτου εἰς αὐτοθυσίαν καὶ ὁλοκαύτωσιν πρὸ τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν τῆς χειμαζομένης ἡμῶν Πατρίδος ἀλλὰ ἐν τοῖς προθύμοις προθυμώτατοι καὶ νομοταγέστατοι καὶ πειθηνιώτατοι εἰς τε τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ κελεύσματα αὐτῆς καὶ πρῶτοι εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἐνώπιον ἐπαπειλούντων κινδύνων.

Πρὸς τί λοιπὸν ἢ τοσοῦτον ἄδικος καὶ ἀψυχολόγητος καὶ ἐγκληματικῶς σκληρὰ μεταχείρισις τῆς Πολιτικῆς ἀρχῆς ἐναντι μιᾶς μεγάλης μερίδος εὐσεβῶν συνταγματικῶν Ἑλλήνων;

Εἰς τί ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἀδικοῦμεν μηδαμῶς στέργοντες εἰς τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ αἰωνοβίου ἐκκλησιαστικοῦ εορτολογίου;

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων ὅθεν εὐλαβῶς ποιούμεθα παράκλησιν ὅπως ἀκυρώσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὡς ἀντισυνταγματικὴν, ἀνελεύθερον, καταδυναστευτικὴν καὶ ἀψυχολόγητον καὶ δι' ἐμπεριστατωμένων νομοθετικῶν μέτρων λάβῃ πρόνοιαν πρὸς κατοχύρωσιν τῶν στοιχειωδῶν ἱερῶν δικαιωμάτων ἡμῶν.

Εὐλειθέστατοι Οἱ ἀναφερόμενοι

Ἐπιτροπὴ Παλαιοημερολογιῶν Κριεκουκίου
Κ. Κιούσης, Ἀθ. Μακρῆς, Ἀρ. Τζαβάρας,
Ἀν. Μπεθάνης.

Ἐπιτροπὴ Παλ. τῶν Βυλλίων:

Ἀθ. Γκιώκας, Β. Παπαϊκονόμου, Δ. Αὐγερινός, Π. Πατακωνσταντίνου.

ΧΩΡΙΣ ΦΟΒΟΝ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΑΘΟΣ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΧΩΡΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ

«οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε»

Δὲν εἶναι λογοπαίγνιον ὁ τίτλος αὐτός. Εἶναι μία διαπίστωσις θλιβερά μιάς ἀπαισίας πραγματικότητος. Διὰ τὴν τὴν διαπίστωσιν καὶ σὺ, φίλε μου ἀναγνώστα, ἔλα νὰ λάβῃς μέρος εἰς μίαν ἔρευναν σύντομον. Σὲ ἐρωτῶμεν λοιπόν: Γνωρίζεις ποῖον εἶναι τὸ θρήσκευμα τοῦ τόπου αὐτοῦ; Ὁ χριστιανισμός, θὰ ἀπαντήσῃς ἐν θριάμβῳ, διότι κατάρθωσες νὰ διαψεύσῃς τὸν τίτλον μας! Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ὅλοι χριστιανοί! Ἐνεργήσατε μίαν ἔρευναν εἰς τὰ ἐπίσημα βιβλία τῶν Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν καταστημάτων, ἐλέγξατε τὰς ταυτότητας τῶν πολιτῶν καὶ θὰ διαπιστώσῃτε ὅτι εἶνε χριστιανοί! Ἀλλωστε τὸ πλῆθος τῶν ναῶν, ἡ ἀπειρία τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν ἱερέων, ἡ ἐπιβλητικὴ πομπὴ τῶν διεφόρων θρησκευτικῶν τελετῶν, τὰ ἀπειράριθμα χριστιανικὰ σωματεῖα, δὲν ἀποδεικνύουν ὅλα αὐτά... τὴν Χριστιανωσύνην μας; Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ὅλοι χριστιανοί!

Βαρυστόλιστος ἀπὸ χρυσίον καὶ τοπάζιον ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ ἁμβωνος, θωπεύων τὸ ἐγκόλπιον του καὶ τὴν γενειάδα του ὁ Ἀρχιερεὺς. Σελεῖ ἐκ θεμελίων τὸ Ἐκκλησιαστικὸν μὲ τὰς ἀπεγνωσμένας κραυγὰς του! Δονεῖ τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ τοὺς ρητορικοὺς του κεραυνούς! Προκαλεῖ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀκροατηρίου ἀπὸ τὴν πιστὴν σκιαγραφίαν τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι Χριστιανός; Πάσῃ ὁλίγον κατ' ἀρχὴν ὁμοιάζει μὲ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς πίστεώς μας Ἰησοῦν! Ἀπλοὺς ἔκεινος, ἐπὶ ἡμέρας αὐτός! «Οὐκ εἶχε ποὺ τὴν κεφαλὴν κλίνει» ἔκεινος οὐκ ἔχει ἐλευθερον χωρὸν δι' ἑκείνον, εἰς τὰς πολυκατοικίας του αὐτός! Πεζοπόρος δι' ἀγάπην ἔκεινος, ἐποχούμενος διὰ μεγαλειον αὐτός. Μαχητὴς καὶ ἥρωας ἔκεινος, ἀπειροπόλεμος καὶ ἀνάνδρος αὐτός. Νὰ προχωρήσωμεν συγκρίνοντες; Οὐτε ἓνα σημεῖον κοινότητος καὶ γνωριμίας δὲν θὰ συναντήσωμεν!

Πλῆθος Χριστιανικῶν Σωματείων κατέκλυσαν τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Ἀριθμοῦν μέλη πολλὰ καὶ ἐκπροσωποῦνται ἀπὸ μεγαλοπρεπῆ Σωματεῖα.

.....Προσέξατε: Ἐκεῖνος εὐλαβεστάτῃ ὁ σῶς τοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Κρατεῖ ὑπὸ μάλης τὸ ἱερὸν πηδάλιον ἐνηστεύει δις τὸ Σαββάτου» στερεῖ ἑαυτὸν τῶν ἀνέσεων τῆς ζωῆς. Καὶ ὅμως ὁ πονηρὸς ὀφθαλμὸς του ἀνερευνᾷ τὸν συνάνθρωπόν του, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ὅ, τι τρωτὸν, καὶ τότε ἐκτοξεύει εὐστοχώτατα τὸν λίθον τῆς καταδίκης. Χριστιανὸς χωρὶς Χριστόν!

Πολλὰ τὰ Χριστιανικὰ σχήματα καὶ ἐμβλήματα τῆς ἐποχῆς μας, οὐδεὶς ὅμως ἐξ αὐτῶν ἐκφράζει τὸν Γνήσιον καὶ ἀπέρριτον Χριστιανισμόν.

νισμόν. Ματαίως θὰ ἀναζητήσῃ κανεὶς τὴν ἀπλότητα τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, τὴν Χριστιανικὴν εὐλικρίνειαν, τὸ Πνεῦμα τῆς Θουσίας, τὴν συλλογικότητα. Τὰ πάντα τὰ καλύπτει ἡ ὑποκρισία.

.....Φίλε ἀναγνώστα ὑπάρχει ἓνας κομψὸς Χριστιανισμὸς ἐπιφανείας, ἐκδηλούμενος εἰς πολλὰς ἐπιδείξεις. Χριστιανισμὸς ὅμως βάθους, ποὺ νὰ ἔχῃ ἀναμοχλεύσῃ τὰ εὐγενέστερα βάρη τῶν καρδιῶν δὲν ὑπάρχει. Χριστιανισμὸς, ποὺ νὰ ἔχῃ ἀναγεννήσῃ ἀνθρώπους ἀπουσιάζει. Συμφωνεῖς λοιπόν καὶ σὺ ὅτι ὑπάρχουν Χριστιανοὶ χωρὶς Χριστόν; Ὅπως δὲ καὶ ἂν λέγωνται εἶναι Χριστιανοὶ χωρὶς Χριστόν. Οἰαδήποτε ἰδιότητα καὶ ἂν φέρουν, ἡ καρδία τῶν δὲν εἶναι Χριστοφόρος: τί καὶ ἂν ἐπικαλούμεθα τὸν Κύριον; Μᾶς κατηγορεῖ ὁ ἴδιος «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε» βοῶν.

Ὁ Χριστὸς εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεως μᾶς φωνάζει «Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί».

Ἄς προσέξωμεν νὰ ἀναζητήσωμεν τὴν γαλήνην, τὴν ἡρεμίαν, νὰ γίνωμεν παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν ἀπαιεῖται μελέτη προσπάθεια καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Ὁ ἡρωϊσμός τοῦ ἱερέως Κωνίνου Παπαντωνίου καὶ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος Κερτέλης κ. κ. Βασ. Σχοινᾶ, Δημ. Καψιώτου, Ἀτων. Σχοινᾶ, Παν. Τζένου καὶ Σωτ. Σπανοῦ, οἵτινες μὲ θάρρος, ἀνάλωτον τοῦ ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγώνος, ἐλειτούργησαν, παρὰ τὰς ἀκατανόητους καὶ ἀντ' συνταγματικὰς ἀπειροχρεώσεις, ἐκρίθη εἰς τὸ τριμελὲς Πλημμελειοδικεῖον Καλαβρυτῶν τὴν 24/2/53. Τὴν δίκην παρηκολούθησαν ὁ α' καὶ β' ἀντιπρόεδρος τῆς Π. Θ. Β. Ο. Κ. κ. κ. Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος καὶ Δημ. Λαμάκος. Ἡ δίκη προσέλαβε τὴν μορφήν μάχης μεταξὺ μίας κοινωνίας ὑσταλοσύνης καὶ ἀγωνιζομένης διὰ τὴν θρησκευτικὴς τῆς ἐλευθερίας καὶ μίας ἐλοχῆς ἀρεσκομένης εἰς βίαια καὶ ἀντισυνταγματικὰ μέτρα. Τὸ δευτερον σημεῖον τῆς μάχης αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ μονομαχία τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κ. Ἀγ. Ἀντωνοπούλου, ἧς διήρξατο περὶ τὰ 45' λεπτά. Κατὰ τὴν μάχην αὐτὴν ἐνίκησαμεν πλὴν ὅμως ἐπεβλήθη ἡ σκοπιμότης καὶ δι' αὐτὸ «ἐπεβλήθη» δίκη-νος φυλάκισις, εἰς τὸν ἱερέα ἦτοι κατὰ παράκλησιν τῆς ὑπερασπίσεως, ἀποτελεσθεῖσις ἐκ τῶν κ. κ. Πετροπούλου καὶ Κατσικοπούλου, ἀκαταμαχίτων εἰς νομικὰ ἐπιχειρήματα, μετετράπη εἰς ἐφέσιμον φυλάκισιν. Ἡ ἐφεσις θὰ ἐκδικασθῇ εἰς τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν. Ἡ Κέρτεση ὑποδεικνύει καὶ αἰὲν τὴν ὁδὸν τοῦ μεγάλου καθήκοντος.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: Ἀγγελοῦ Ἀντωνόπουλος

Τζώρις 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμυλίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

Ὑπερτάτη Θυσία

Ὅποιος ἀκούσει τὴν σημερινὴν Εὐαγγελικὴν περι-
κοπὴν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθανθῇ ὑψίστην τι-
μὴν, Ὁ Σωτὴρ, ἡ Γλυκυτάτη αὐτὴ μορφὴ τῶν αἰώ-
νων. ὁ Θεὰς ἄνθρωπος,
μᾶς καλεῖ πλησίον του
«Ὅστις θέλει ὀπίσω
μου ἔλθειν». Μᾶς καλεῖ,
συνεργάτας του· μᾶς
καλεῖ μειόχους τῆς εὐ-
τυχίας καὶ τῆς χαρᾶς,
τὴν ὁποίαν ἤνοιξε διὰ
τῆς σταυρικῆς του θυ-
σίας. Μᾶς καλεῖ μὲ τὸν
εὐγενέστερον καὶ πλέον
φιλελευθερον τρόπον
«Ὅστις θέλει ὀπίσω
μου ἔλθειν». ὦ! Κύριε.
Σὺ διὰ νὰ μᾶς κατα-
στήσης εὐτυχεῖς, διὰ νὰ
μᾶς χαρίσῃς τὴν ὑψί-
στην τιμὴν τῆς συνερ-
γασίας σου, μᾶς ὁμιλεῖς
σεβόμενος τὴν ἐλευθε-
ρίαν τῶν Τέκνων Σου·
ἐνῷ οἱ «ἀντιπρόσωποι»
Σου, ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖ-
οι σὲ κρεμοῦν καθημε-
ρινῶς ἀπὸ τὰ στήθη-
των, προφανῶς διὰ νὰ
σὲ ἐκθέσουν διὰ τοῦ
τρόπου των εἰς τὴν δη-

μοσίαν χλεύην, διώκουν καταδιώκουν, καὶ ἀνέλα-
βαν δξυτάτην μάχαιραν, διὰ νὰ ἐξοντώσουν πάντ,
ὅστις δὲν θέλει νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν αὐθαι-
ρεσίαν των. Δι' αὐτὸ Σὲ καθιστῶμεν Μονάρχην των
καρδιῶν μας καὶ δὲν κλονιζόμεθα οὐδαμῶς ἀπὸ
τοὺς συκοφάντας τοῦ Μεγαλειοῦ Σου, ἀπὸ αὐτοῖς,
οἱ ὁποῖοι τολμοῦν νὰ ἐμφανισθοῦν εἰς τὰ ἀπλοῖκά
παιδιά Σου. ὡς «ἀντιπρόσωποι» Σου.

Ἄλλ' ὅμως ἀποτιεῖς ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦς Σου,
τοὺς συνεργάτας Σου, τοὺς στρατιώτας Σου, θυ-
σίαν. Καὶ δι' αὐτὸ συνεχίζεις «ἀπαρνησάσθ» ἐαν-
τὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ.

Μήπως ὅμως, Κύριε, ἡ ἀπαίτησις αὐτὴ εἶ-
ναι ὑπερβολικὴ, ἀπευθυνομένη πρὸς εὐθραύστους
ἀνθρώπους! Εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαρνηθῇ κανεὶς
τὸν ἑαυτὸν Του; Νὰ τὸ ἐρώτημα, ποῦ θὰ πρέπη
νὰ προσελκύσῃ δι' ὀλίγας στιγμὰς τὴν προσοχήν μας
«Ἀπαρνησάσθ» ἑαυτὸν! Ἀλλὰ συνήθως ὁ «ἑαυτός»
μας εἶναι φορεὺς συνηθειῶν, ἐπιθυμιῶν, κλίσεων
ἐπικινδύνων καὶ ἐπιβλαβῶν· εἶναι ἡφαίστειον ἐπιθυ-
μιῶν καὶ κακιῶν· εἶναι ἓνα ἄλλο ἐγώ, ἀντιστρα-
τευόμενον πρὸς τὸ αἶσιον καὶ ἀθάνατον πνεῦμα
τοῦ ἀνθρώπου! Ἐνα τοιοῦτον ὅμως «ἑαυτὸν»
ὀφείλει τις πάσαν νὰ ἀπαρτηθῇ καὶ ἐκ λόγων
στοιχειώδους συμφέροντος δομώμενος. Αὐτὴν τὴν
περιφρόνησιν καὶ αὐτὴν τὴν ὀργὴν συνιστᾷ ὁ Σω-

τήρ. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ στοιχεῖα, ποὺ συνθέτουν τὸ
ἐγώ μας, τὸν ἑαυτὸν μας, ἀποτελοῦν αὐτὴν ταύτην
τὴν φύσιν μας, τὴν ὑπόστασίν μας, δι' αὐτὸ ἀπαι-

τεῖται τεραστία προ-
σπάθεια διὰ νὰ τὸ ἐπι-
τύχῃ κανεὶς· καὶ μία
τοιαύτη προσπάθεια ἔ-
χει πάντοτε τὸν χαρα-
κτῆρα θυσίας. Θυσίας
ἐπιπορευοῦς, καρποφό-
ρου, ζωογόνου.

Καὶ ἄλλην ἀπαίτη-
σιν προβάλλει ὁ Κύ-
ριος «Καὶ ἀράτω τὸν
Σταυρὸν αὐτοῦ». Σταυ-
ρὸς καίτι, ποὺ μᾶς ὑ-
πενθυμίζει θυσίαν κό-
πους, ταλαιπωρίαν.
Σταυρὸς, καίτι, ποὺ ἐκ-
φορᾷ τὸ καθήκον.
Κανεὶς βεβαίως δὲν ἐ-
πιθυμεῖ νὰ ἄρῃ Σταυ-
ρὸν. Ἐν τούτοις ὅμως
τὸ ἄτομον καθ' ἐκά-
στην στιγμὴν εἰς τὴν
ζωὴν του, ἀντιμετωπί-
ζει ἓνα τρομακτικὸν
δίλημμα. Τὸ καλὸν καὶ
τὸ κακὸν. Εἶναι λοιπὸν
ὑποχρεωμένον ἐν ἐκ-
τῶν δύο νὰ ἐκτελέσῃ.

Ἡ ἐκτέλεσις ὅμως τοῦ καλοῦ, εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς
μορφὰς καὶ ἐκδηλώσεις ἀπαιτεῖ θυσίαν. Οἱ γονεῖς
διὰ νὰ μορφώσουν τὰ τέκνα των Χριστιανικῶς θυ-
σιάζονται Ἡ ἀγνὴ καὶ ὡραία Νεότης, διὰ νὰ δια-
φυλάξῃ τὰς ὑποθήκας τῆς Νεότητος καὶ νὰ εἰσέλ-
θῃ νικητρία ἢ εἰς τὸν Νυμφικὸν θάλαμον ἢ εἰς τὸ
Ἱερὸν τῆς Ἐκκλησίας, θυσιάζεται. Θυσία εἶναι ἡ
ἀλήθεια, θυσία ἡ εἰλικρίνεια, θυσία ἡ ἀγάπη, θυ-
σία, ἡ κατάνηξις τῶν παθῶν. Καὶ ὅλα αὐτὰ μετα-
βάλλουν τὸν εὐσεβῆ εἰς Σταυροφόρον τὸ ὡραιότε-
ρον σχῆμα τοῦ καθήκοντος· εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ
Γολγοθᾶ! Θέλεις, φίλε ἀναγνώστα, νὰ τὸ ἐνσαρ-
κώσῃς; Πρότεξε!

Ὅταν τὰ πόδια σου βαδίζουν πρὸς τὸ καθή-
κον· ὅταν τὰ χέρια σου ἀνοίγονται διὰ νὰ ἀγκαλι-
σουν τὸν πονεμένον· ὅταν τὸ κεφάλι σου τὸ στεφα-
νώνουν τὰ ἀγκάδια τῆς συκοφαντίας τότε εἶσαι ἔ-
νας Σταυρωμένος ἀπάνω στὸν Γολγοθᾶ τοῦ καθή-
κοντος. Ἐνας Σταυρωμένος, ποὺ γρήγορα θὰ σὲ
λούσῃ τὸ φῶς τῆς θριαμβευτικῆς ἀναστάσεως.

Γλυκύτατε Χριστέ δώσε εἰς ἡμᾶς τὴν δύναμιν νὰ
πραγματοποιήσωμεν τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν θυσίαν,
ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ κοντὰ Σου· ποὺ θὰ μᾶς κἀνῃ παι-
διὰ καὶ συνεργάτας Σου.

Θέλομεν νὰ Σὲ ἀκολουθήσωμεν. Βοήθησέ μας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

τῆς Κυριακῆς τῆς Σταυροπροσκλήσεως

Μαρκ. Κεφ. Η. Στιχ. 34. Θ' 1.

Εἶπεν ὁ Κύριος, Ὅστις θέλει ὀπίσω
μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθ» ἑαυτὸν καὶ
ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ-
τω μοι. ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσει
τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἐνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγ-
γελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὥφελή-
σει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅ-
λον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί
δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς
αὐτοῦ; Ὁ γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς
ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ
μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Χρὶς τοῦ ἁν-
θρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν, ὅταν ἔλ-
θῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν
Ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. ἁ-
μὴν λέγω ὑμῖν οὐ εἰσὶ τινὲς τῶν ὧδε ἑστη-
κότων, οἵτινες οὐ μοι γεύσονται θανάτου
ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ἔλη-
λυθούσαν ἐν δυνάμει.

ΟΛΙΓΗ ΕΥΠΡΕΠΕΙΑ

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐνωσία» (ἀρ. φύλ. 150) 25) 2) 53) εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος δημοσίευμα, φέρον κατ' ἀρχὴν ὅλη τὰ στοιχεῖα μᾶς ἐμβριθοῦς καὶ ἀκριβοσκοῦ μελέτης, παρουσιάζον ὅμως ἐν συνεχείᾳ τὴν μορφήν ἀνευλαβοῦς ἀπρεπείας. Οὕτως ἐνῶ κατ' ἀρχὴν τοιοῦτα κατὰ τρόπον ὁρθὸν τὰ ζητήματα καὶ διαμαρτύρεται διότι τὰ τῆς δίκης τῆς Μαριὰμ «δὲν ἀφίνου» ἀτυχῶς ἀθικτον τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ λαοῦ μας», ἐν συνεχείᾳ καταφέρεται κατὰ τῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Περὶ αὐτῶν εἰς ὕψος ἀπρεπείστατον γράφει «ἂν ἐξαίρεσωμεν τοὺς ὀλίγους ἀσυνειδήτους συμφεροντολόγους ρουσσοφόρους, ὅπως ὁ ἀποθανὼν πρῶην Δημητριάδος καὶ ὁ ζῶν ἐπὶ πρῶην Φλωρίνης».

Λυπούμεθα παρὰ πολὺ, διότι ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθροῦ κ. Κ. Μπέκας Δ. Πολ. Μηχανικὸς στερεῖται οὐ μόνον ἀγωγῆς, ἀλλὰ φορεῖται ὀφλισκάνων παχυλὴν ἄγνοιαν. Ἐροῦμέν τιν κ. Κ. Μπέκαν γνωρίζει ποιοὺς ἀποκαλεῖ «ἀσυνειδήτους συμφεροντολόγους»; Γνωρίζει ὅτι πρόκειται περὶ γερόντων, ἀναλωσάντων τὴν ζωὴν των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας; Γνωρίζει, ὅτι ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ ἀείμνητος Δημητριάδος ἀντιμετώπισεν ἡρωικῶς τὴν ἐθνοκτόνον στείραν τοῦ Γλυνοῦ καὶ τοῦ Δελμούζου; Γνωρίζει, ὅτι ὁ ἕτερος ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ καθυβριζομένων, πρεσβύτης Φλωρίνης ἀνεδείχθη ἐθναποστόλος εἰς τὴν περιοχὴν Μοναστηρίου καὶ Φλωρίνης, ἀγωνιζόμενος ἐναντίον τοῦ Πανοσιολογιτικοῦ κινδύνου τῆς Μακεδονίας μας; Καὶ ἂν τὰ γνωρίζῃ ὅλα αὐτά, τότε πῶς ἐπιτρέπεται εἰς τὴν γλώσσαν του, νὰ διαρτηρῶσιν τοιαύτας ἀπρεπεῖς φράσεις, ἀτοκάνυουσας οὔτε ὄλγον οὔτε πολὺ ἑλληνικὴν οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς;

Ἄλλ' ἐπιτέλους ἀνεξαρκήτως αὐτῶν, τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι προσωπικὰς του ὑποθέσεις, ὁ κ. Κ. Μπέκας ἀγνοεῖ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ παλαιομερολογιτικοῦ ζητήματος. Τὸ παλαιομερολογικὸν ζήτημα, ἔχον τὴν μορφήν λαϊκοῦ κινήματος ἀποτελεῖ μίαν ζωσαν ἀντίστασιν κατὰ τῆς αὐθαιρέσιαις τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Εἶναι συγχρόνως καὶ φορεὺς ἐνὸς ἀνωτέρου πνεύματος, τοῦ πνεύματος τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως. Οἱ Παλαιομερολογίται εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι διαμαρτυρόμενοι, οἱ ὅποιοι θὰ κραυγάζον, στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ἐναντίον πάσης καινοτομίας καὶ καταδυναστευτικῆς ἐπιθυμίας. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκθέσωμεν περισσότερα στοιχεῖα τοῦ Παλαιομερολογισμοῦ, διότι φρονοῦμεν ὅτι ὁ κ. Κ. Μπέκας τὰ γνωρίζει κάλλιστα.

Συμφωνοῦμεν κ. Κ. Μπέκα, μὲ τὴν διαπίστωσιν, ὅτι «ἂν εἶχωμεν ἐφημερίους ἀξιόους τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς των, ἡ διδασκαλία τῆς Ἀγάπης τοῦ ἀπὸ Ναζαρεθ Θείου Διδασκάλου θὰ εἶχε βαθύτατα χαραχθῇ εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν». Τιοῦτοι ὅμως ἐφημερίοι δὲν ὑπάρχουν. Ὑπάρχουν ἐταγματοματῆς, ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὴ δυνηθέντες ἴσως νὰ στασιοδρομήσουν ἄλλου, ὑπάρχουν γεννηοφόροι καὶ ρουσσοφόροι ἀνθρώποι, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ μῖσος, διδάσκοντες τὸν φανατισμὸν καὶ ἀπολύτως ξένοι

«Ὁ θάνατος ἐγγὺς μὴδὲν μεριμνᾷτε»

Μεταξὺ τῶν εἰδήσεων τῶν ἐφημερίδων τελευταῖως ἀναγράφονται καὶ θλιβερά τινὰ περιστατικά. Μία μαθήτρια ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐνῶ ἐχόρευεν. Ὁ ἄλλος ἀπέθανεν αἰφνιδίως καθ' ὁδόν. Ἐκεῖνος εὐρέθη νεκρὸς εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἀπειράριθμοι οἱ αἰφνιδιοὶ θάνατοι! σκληροί, θλιβεροί ἄλλ' ὅμως πραγματικοί. Ἡ πένθιμος αὐτῇ κατάστασις μᾶς ὑπομινύσκει ὅτι «ὁ θάνατος ἐγγύς». Καὶ ἐγγύτατα ὁ θάνατος. Ἐνεδρεῖται εἰς τὸ γοητεῖον καιροφυλακτεῖ εἰς τὴν οἰκίαν εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ μᾶς συναντήσῃ καθ' ὁδόν. Δὲν θὰ φρεσθῇ οὔτε τῆς ἡλικίας μας, οὔτε τῆς κοινωνικῆς μας θέσεως, οὔτε τοῦ κάλλους μας. Καὶ τότε τί θὰ μᾶς σώσῃ; «ὦ! μόνον τὰ ἔργα μας καὶ ἡ ἐτοιμασία μας!» Ἄς ἐνθυμώμεθα πάντοτε «Ὁ θάνατος ἐγγύς μὴδὲν μεριμνᾷτε».

Ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότητα

Δὲν ὑπάρχει μελανώτερον στίγμα δι' ἓνα κράτος, ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἐγκληματικότητα. Καὶ ὅμως τὴν βλέπομεν αὐξανομένην ἐπικινδύνως. Ὅλη δὲ αὕτη ἡ χορεία τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν θὰ ἀποτελέσῃ τὰς βάσεις τῆς αὐριανῆς κοινωνίας. Ποία τραγικὴ πρόβλεψις διὰ τὸ μέλλον μίας χώρας; Καὶ ὅμως ὑπάρχει «Ἐπίσημος Ἐκκλησία» ἡ ὁποία χάριν τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς νεότητος ἴδρυνε «Διεύθυνον Κατηχησεως» καὶ ἐξεπύνησε πρόγραμμα ἀναλυτικὸν διὰ τὰ κατηχητικά Σχολεῖα! Ποῦ εἶναι ὅμως οἱ καρποὶ τῆς προσπάθειάς της; κατεποντίσθησαν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀναιρέας κενότητος καὶ τῆς νεκρᾶς πολυλογίας, ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἀνύπαρκτον Ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τοῦ τόπου μας.

«Ὁ ΛΙΒΕΛΛΟΣ»

Βαθυτάτην θλίψιν ἐδοκιμάσαμεν, ἀπὸ ὅσα ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας» σχετικῶς μὲ τὴν κυκλοφορίαν καὶ πέραν μάλιστα τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος μας τοῦ ἀνυπογράφου ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ προκαθημένου αὐτῆς, λιβέλλου. Καὶ τοῦτο, διότι ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία, θίγεται εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ὥς ἐθνικὸς παράγων, ἐξανιστάμεθα καὶ πονοῦμεν, διότι εἰς τὰ στήθη μας κάλλουν ζωηρῶς οἱ ἐθνικοὶ παλμοὶ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα μας. Ἐπομένως ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς καταδικάζομεν τὸν λιβέλλον καὶ τοὺς λιβelloγράφους.

Πάντως οἱ καθ' ὧν στρέφεται ὁ λιβέλλος, ὀφείλουν νὰ προσέξουν καὶ νὰ μνησθῶν τῆς ἀρχαγγελικῆς συστάσεως «στῶμεν καλῶς», διότι τὸν λιβέλλον, ἐνδεχομένως θὰ ἀκολουθήσῃ ὅσα ὁργὴ τοῦ λαοῦ, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ προλάβουν.

πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Αὐτοὺς τοὺς «ἐφημερίους» ζητεῖ νὰ ἐξοστρακίσῃ τὸ κίνημα τῶν Παλαιομερολογιστῶν!

Ἐκλήττεσθε κ. Κ. Μπέκα;

Καὶ ὅμως ἔτσι συμβαίνει, δι' ὅσους ἔχουν ὥτα τοῦ ἀκούειν καὶ ὀρθαλμοὺς τοῦ βλέπειν!

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΥΡΙΑΛΛΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΕΩΤΟΥ

Τοῦ Ὁσίου τούτου ἀκμάσαντος κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1000 μέχρι τοῦ 1095 μ. Χ., συνέγραψεν ὁ σύγχρονος αὐτῷ χρηματίσας Ὁσίος Νικόλαος ὁ Κατασκευηγός ἀνέκδοτος δὲ μέχρι τοῦδε, σώζεται ἐν χειρογράφῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Τοῦτον συνοψίσας καὶ ἀπλοποιήσας μεγάλως ὠφελήσας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος ἀειμνήστες καὶ ἱερὸς Διδάσκαλος Ἀγάπιος ὁ Κρήσιος, ἐτύπωσεν εἰς τὸ «Ἐκλόγιόν» του· ἐκείθεν δὲ παραλαβὼν ἀνετύπωσεν αὐτὸν ἀπαρτάλκτως ὁ ἀοιδιμομοναχὸς Κωνσταντῖνος Δουκάκης εἰς τὸν Μέγαν Συναξαριστὴν τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου δευτέρᾳ.

Θεωροῦντες τὸν βίον τοῦτον ὠφελιμώτατον διὰ τε τὸν ὀρθόδοξον Χριστιανικὸν καὶ τὸν Μοναχικὸν κόσμον, καταχωροῦμεν αὐτὸν εἰς τὰς στήλας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» τμηματικῶς καὶ οὕτως :

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΗ ΘΑΥΜΑΤΩΝ
ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΥΡΙΑΛΛΟΥ
ΤΟΥ ΦΙΛΕΩΤΟΥ

*Συγγραφὴ παρὰ Νικο-
λάου τοῦ Κατασκευηγοῦ*

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, ὁ ἐκ τεσσάρων στοιχείων κατακοσμήσας τὸν ὁρατὸν κόσμον καὶ κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν ταῖς οἰκείαις χερσὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον. Εἰ δὲ ὁ ὁρατὸς κόσμος τοιοῦτός ἐστιν ὥραϊος, τεκνός, ἡδύς, δυνάμενος κατασπᾶσαι τοὺς φιλοκόσμους, μᾶλλον δὲ φιλοσκότους, διὰ τὸ κεῖσθαι αὐτὸν ἐν τῷ πονηρῷ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, πολλῶ μᾶλλον ὁ νοητὸς κόσμος καὶ πνευματικὸς, δύναται θέλξει καὶ καρδιῶσαι τὰς φιληδόνας ψυχὰς, εἰς τε τὸν φόβον καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἐκ τεσσάρων γενικῶν ἀρετῶν συνίσταται, καὶ οἱ δι' αὐτῶν ἀπλάσθέντες, μεταβεβήκασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. Οὗτοι μόνον δύνανται λέγειν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, «ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει», περὶ ὧν καὶ ὁ Σοφὸς ἔλεγε : «Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ᾄψῃται αὐτῶν βάσανος» καὶ «Δίκαιος ἐάν φθίσῃ τελευτήσῃ, ἐν ἀναπαύσει ἔσται» καὶ «μὴ μὴ Δικαίου μετ' ἐγκωμίων, ὄνομα δὲ ἀσβῶν σβέννυται». Ἐνθεν τοι καὶ ὁ ἀνάξιος δοῦλος Χριστοῦ, μνήμη Ὁσίου καὶ φιλοθέου ἀνδρός, οὐ δίκαιον ἔκρινε λήθης σκότει καλῶσαι, καὶ οἰγῆς τάφῳ παραδοῦναι, ἀλλὰ τὸν σὺν Θεῷ πεφωτισμένον αὐτοῦ Βίον, ἐπὶ τὴν Γραφικὴν λυχνίαν ἐπιθεῖναι· ἵνα οἱ μὲν πορευόμενοι ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ, πρὸς τὸν αὐτοῦ βίον ἐνατενίζοντες, προθυμότεροι γίνωνται, τοῦ μὴ προσκόψαι πρὸς λίθον τὸν πόδα αὐτῶν· οἱ δὲ παραπορευόμενοι τὴν ὁδὸν ὀκνηροὶ καὶ ῥάθυμοι, δέμψοτε καὶ αὐτοὶ διαναστῶσιν, εἰ δ' οὖν καταγνωσθῶσιν

ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως· «ἄρχῃ γάρ, φησί, σωτηρίας, ἢ ἑαυτοῦ καταγνώσις». Εἰ γὰρ εἰκόνα τις ἄψυχον ἀναθεῖς παιδός, ἢ φίλου, ἢ συγγενοῦς, νομίζει παρεῖναι ἐκεῖνον, τὸν ἀπελθόντα, καὶ διὰ τῆς εἰκόνης αὐτὸν φαντάζεται τῆς ὀψύχου, πολλῶ μᾶλλον ἡμεῖς διὰ τῶν Θεῶν Γραφῶν, τῆς τῶν Ἀγίων παρουσίας ἀπολαύομεν, οὐχὶ τῶν σωματίων, ἀλλὰ τῶν ψυχῶν τὰς εἰκόνας ἔχοντες· τὰ γὰρ παρ' αὐτῶν εἰρημένα καὶ πραχθέντα, τῶν ψυχῶν αὐτῶν εἰκόνες· τοῖς μέγα γὰρ εἰς λήθην κακόν, ἢ δι' ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς ὑπόμνησις ἀμαυρουμένη· Τούτου χάριν ἐτόλμησα ὁ ἀνόητος, ψιλῶς ὑπομνηματίσαι τοῖς φιλοθέοις τὰ τοῦ ἀνδρός ἀνδραγαθήματα, οὐκ ἐν κάλλει λόγων καὶ πιθανότησι συλλογισμῶν, ἀλλ' ἐν ἀμούσῳ καὶ ἰδιωτικῇ βραχυλογίᾳ οὐ γὰρ πλήθει λόγων, ἀλλὰ πλήθει προθέσεων, ὁ Θεὸς τοὺς μισθοὺς ἀποδίδωσι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ἐβδομάς τοῦ Διδασκάλου

Ὁρθότατα καθιερώθη ἡ Ἑβδομάς αὐτή, ὡς περὶ ἡμέρας ἀποδόσεως τιμῶν εἰς τὸν Ἑλληνα Διδάσκαλον. Ὁ Ἑλλην Διδάσκαλος εἶναι ὁ ἡρωϊκὸς καὶ ἀκαταπόνητος ἐργάτης τοῦ Ἑθνικοῦ μεγαλείου. Εἶναι ὁ ἐμπνευστὴς τῶν μεγάλων καὶ ἱερῶν ἰδανικῶν τῆς ὁμογενείας, τῆς Πατριδος καὶ τῆς οἰκογενείας. Εἶναι ὁ συνεχιατὴς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ ἡ ἐνσάρκωσις τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ.

Ὅλοι μας θὰ ἐνθυμούμεθα τὴν σεβαστὴν μορφήν ἐνός διδασκάλου ἢ μίαν διδασκαλίαν, οἵτινες ἀξιοποίησαν τὸ ἔργον τῆς οἰκογενείας καὶ ἀνέπτυξαν τὰ σπέρματα τῆς εὐσεβείας.

Ἡ ἱερότης τοῦ ὑπουργήματός του ἀποδεικνύεται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ Σωτῆρος μας ὡς Διδασκάλου. Αἱ λέξεις «Διδάσκαλε», «Ραββί», «Ραββουνί» εἶναι χαρακτηρισμοὶ τοῦ Σωτῆρος.

Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τῶν οἱ Διδάσκαλοι τὴν ὑψηλότητα τοῦ ὑπουργήματός των· εἶναι ἀπόστολοι. Ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνία ἃς ἐκδηλώσῃ, ὡς ἀνήκει, τὸν σεβασμὸν τῆς εἰς τὸν μέγαν μύστην τοῦ Ἑθνικοῦ.

τὸ κλείσιμον τῶν Ἐκκλησιῶν συνεχίζεται

Βαθυτάτη θλίψις μᾶς συνέχει διότι, ἐξακολουθοῦν τὰ καθ' ἡμῶν διωκτικὰ μέτρα. Οὕτω τὸ κλείσιμον τῶν Ἐκκλησιῶν συνεχίζεται. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν φαίνεται ὅτι κατευθύνει τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ ὅχι ἡ ἐκάστοτε Κυβέρνησις τοῦ τόπου!

Ἐμβάσματα Συνδρεμόν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται. Πρὸς τὸν Πανος. Πανάρτεον Πετρίδην
Τζώρις 6 — Πλ. Κόνιγγος Ἀθῆναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Μετάσαι προσπάθειαι

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίες ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν συνωμίλησε μετὰ τοῦ ἀξιοτάτου ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Π. Λυκουρᾶζου, ἐπὶ τοῦ Παλισημερολογητικοῦ ζητήματος. Καίτοι δὲν εἰμεθι παρόντες γνωρίζομεν διωὺς κάλλιστα τὰς ἀπ' ἡμεῖς τοῦ προκαθημένου, τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω θὰ ἐξήγησεν τὴν κεφαλὴν μας ἐπὶ πλῆθος, τὸν διωγμὸν μας, τὴν καταδίκην μας, τὴν ἐξόντωσιν μας. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ θὰ ὑπεσχέθη τὰ πάντα, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δέσμευσιν συνειδήσεων. Εἶναι ὁμως μάταιαι αἱ προσπάθειαι του. Τοῦτο δὲ διότι πιστεύομεν ὅτι τὸ πολιτικὸν σχῆμα τοῦ Συναγερμοῦ, εἰς ὃ ἀνήκει ὁ κ. ὑπουργὸς εἶναι ἀπολύτως ἀδέσμευτον, ὥστε νὰ κρίνῃ τὰ πάντα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σεβασμοῦ τῶν λαϊκῶν καὶ συνταγματικῶν δικαιωμάτων. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη αἱ «ἐυλογίαι» τοῦ Μακαριωτάτου συγνῆσουν τοὺς ἀρμοδίους καὶ τότε ἀκόμη πρόκειται περὶ ματαίων προσπαθειῶν· διότι ἡ θέλησίς μας εἶναι ὁ ἀσάλευτος κυματοθραύστης, πρὸ τοῦ ὁποίου θὰ συντριβῶσιν ὅλα τὰ κύματα τῶν ὑπερναντίων.

Φωνὴ τιμῆς καὶ ἀξιοπροσπῆς

Καίτοι οὐδὲν μᾶς συνδέει μετὰ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κερκύρας κ. Μεθόδιον Κοντοσταῖτον, πλὴν ἴσως τῆς ιδιότητος του ὡς διώκτου μας, ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα νὰ παραβλέψωμεν τὴν γενναϊότητα αὐτοῦ. Οὗτος ὄχι μόνον ἀντατέθη εἰς τὰς δηλώσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἀλλὰ καὶ κατέκρινε δριμύτατα τὴν στάσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς διαμάχης τῆς μετὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃ ἕνας ἔθνικὸς ἀνὴρ, ἀνήκων μάλιστα εἰς τὸ ἀνώτερον πλῆρωμα τῆς θεοσυστάτου ὁλκάδος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ στάσις του αὐτῇ ἐθεωρήθη ὑγιὴς πολιτικολογία. Διαιτί; Ἀκατανόητον! ὅταν μάλιστα τοιαύτην πολιτικὴν, μετερχομένην ὅλα τὰ οἰκονομικὰ καὶ πολιτικὰ μέσα, ἀσκήσῃ πρὸ πολλοῦ ὁ καθηγητὴς τῆς ἐλισσομένης διπλωματίας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων!

Ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην

(τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)

Τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἡ μοναχὴ Αἰκατερίνα Ξανθοπούλου, θεία τοῦ συμπολίτου μας καὶ συνεργάτου τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Βασιλείου Ξανθοπούλου. Ἡ κηδεὶα ὑπῆρξε πά ὁλος τὴν νεκρὰν παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου μέχρι καὶ τῆς τελευταίας τῆς κατοικίας. Ἐπὶ τοῦ μνήματος ὁμίλησεν ὁ ἱερεὺς πανοσιολογιώτατος Ματθαῖος.

Ἀπὸ τὴν Καβάλλαν

Τὸ πάντοτε δραστήριον Παράρτημα τῆς Καβάλλας συνέταξε καὶ ἀπέστειλε μακρότατον ὑπόμνημα πρὸς τὸν ὑπουργὸν κ. Σπ. Μαρκεζίνη. Τὸ ὑπό-

μνημα τὸ διακρίνει ζῆλος, κατανόησις, ἐπιχειρηματολογία. Εἶναι μία ἀπόδειξις τῆς μαχητικότητος τοῦ ἀγωνιζομένου διὰ τῆς δημοκρατικῆς ἐλευθερίας λαοῦ μας.

Ἐὰ νεώτερα τοῦ ἀγῶνος μας

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. ἐργάζεται μετ' ἀγωνιστικὸν ζῆλον διὰ τὴν προώθησιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Οὕτω μετὰ τῶν ἄλλων ἐξέδωκε μακροσκελὲς ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον προσυπέγραψαν καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων καὶ τὸ ὁποῖον ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ἀ. Ε. τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἐπισκέπτεται ἀνελλιπῶς τὰ διάφορα μέλη τῆς Κυβερνήσεως, καὶ τὰ ὁποῖα ὁλεῖ διὰ τὸ ζήτημά μας. Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὸν ἴδιον Στρατάρχην. Εἶναι ἀξίεπαυτος ὁ ζήλος του καὶ σημαντικὴ ἡ δραστηριότης. Εὐχόμεθα ὁ Θεὸς νὰ τὸ ἐνισχύσῃ, ὥστε νὰ κατανικήσῃ πᾶσαν ἀντίδρασιν καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ ἀγῶνος μας.

Ὁ νομικὸς μας Σύμβουλος εἰς Κάλμας

Ὁ νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ὁργανώσεως ἡμῶν κ. Ἀρ. Ζαχαρίας, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸν Γεν. Γραμματεῖα κ. Κ. Λιανὸν μετέβη εἰς τὸ Παράρτημα Κάλμας, διὰ νὰ παραστῇ ὡς συνήγορος κατὰ μίαν δίκην τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν μας.

Ἐτῶν οἰκτιρῶν ὑμῶν ἐμπειραμένων ὁμοεῖς ἄδετε»

Ἡ βαθυστόχαστος αὐτὴ φράσις τοῦ θυμοσφόρου Αἰσώπου ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μας, ὅταν σκεπτόμεθα τὴν ἀδικον μὴνιν τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν τῆς πατρίδος μας ἐναντίον τοῦ τιμημένου ἄνδρος, ὅταν τοῦτο ὁ φθόνος τοῦ Διαβόλου τὸ φέρῃ μέχρι τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ πράγματι· ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, ὁ τόσον δριμύτατα ἐπετεθεῖς ἐναντίον τῶν ἀφανῶν αὐτῶν σκαπανέων τοῦ κατηγορουμένου πολιτισμοῦ μας, κατὰ τὴν δίκην τῆς Μιραμά, εἶχεν ὑπ' ὄψιν του, ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ, κατ' ἐπίσημον στατιστικὴν νέμονται τοὺς ἡθικοὺς θησαυροὺς τῆς νεότητος 30.000 (τριακόσια χιλιάδες) πόρνοι; (Μεγάλῃ Ἐγκυκλοπαιδείᾳ τόμος 20ος, σελ. 565). Εἶχεν ἀκόμη ὑπ' ὄψιν του τὴν φθοροποιὸν ἐπίδρασιν τοῦ Κινηματογράφου; Εἶχε ἐν γένει ὑπ' ὄψιν του τὰ σκερὰ καὶ ἐπικίνδυνα σημεῖα, ποὺ πραγματικῶς κατακαίουν τὸ ἔθνικόν ἡμῶν οἰκοδόμημα;

Καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε θὰ ὁμίλει μετὰ τοιαύτην σφοδρότητα, ὅταν εἶχεν εἰς τὸ ἐδῶλόν του τὸν κατηγορουμένον, ἕνα ἐκ τῶν ἐπισήμων δυναμιστῶν τοῦ ἔθνους μας! Ἀλλωστε καὶ ἡ «Ἐπίσημος Ἐκκλησία» οὐδέποτε ἠσχολήθη σοβαρῶς μετὰ τὰ τεράστια ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα τοῦ τόπου. Ὅλοι ἄδουν, τὸ ἄσμα τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς κραυγῆς, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ οἰκίαι ἀναθρόσκουν τοὺς πυκνοὺς μαύρους καπνοὺς τῆς ἠθικῆς καταστροφῆς.